

Тримата, — дветъ деца и готвачката — се щениха слуги въ единъ съседенъ чифликъ. Доминикъ пасъше овце на полето. Старата готвачка готвѣше, а Роза слугуваше около нея въ къщи.

Презъ седмица — две, Доминикъ идваше въ чифлика. Рѣдко щастие бѣше за тримата клетници, като се събираха заедно да се изприкажатъ.

Годинитъ минаваха една следъ друга. Доминикъ и Роза порастнаха и продължаваха да живѣятъ и се обичатъ като братя. Лека полека тѣ се помириха съ живота, забравиха сполетелото ги нещастие и изгубения диамантъ. Неочаквано единъ день раздавачътъ донесе едно писмо на Роза отъ нотариуса, който съобщаваше, че диамантътъ е немѣренъ и я канеше да отиде да си го получи. Полицията го открила, когато слугата, който го билъ открадналъ, когато Доминикъ бѣше заспалъ на полето, искалъ да го продаде.

Радостта и на тримата бѣше безгранична. Роза получи скъпоцѣнния камъкъ и реши да го продаде.

— Ти си вече богата, и рече единъ день Доминикъ и ще се върнешъ въ родината си. Азъ те моля да заведешъ и мене и да ме не оставишъ тукъ.

— Никога и за нищо азъ не ще те оставя, моя другарю отъ детинство, му отговори тя. Твоята добрина е по-скъпа отъ диаманта и азъ за нищо не ще я забравя.

Двамата млади се върнаха заедно въ отечеството си и никога вече тѣ не се раздѣлиха презъ живота си.

Превелъ отъ френски : ДОБРОМИРКО

